

Nr. 15 11 april 1964
Voor abonnees 35 ct.
Losse nummers 45 ct.

HALLO, beste vrienden!

Wereldkampioen Jimmy Clark, de „vliegende Schot", na zijn triomf in Zandvoort.

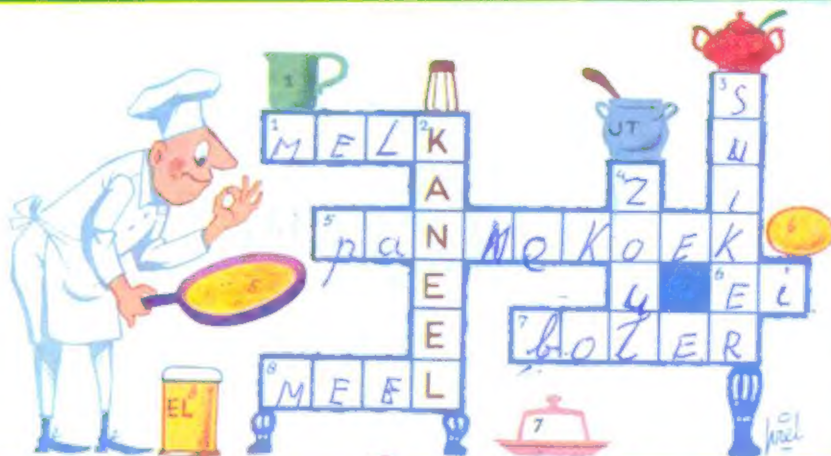
VAN de twee foto's die bij dit stukje staan, zul je er één waarschijnlijk een beetje verbaasd bekijken. Wat is dat voor een vreemd blauwgrijs bord met die metertjes erin? Als je héél goed kijkt, kun je misschien ontcijferen wat er op die metertjes staat. Er is er een bij met een verdeling die van 0 tot 5 loopt, en er staat op: hoogte. Er is er ook een bij met dat ene woordje: vitesse. Dit is Frans en betekent: snelheid. Nu zijn we al een eind op weg. Juist ja, je hebt het goed geraden. Dit is een foto van het instrumentenpaneel van een vliegtuig, van een Fokker CV-D uit 1925. Natuurlijk heb je wel'ns vliegtuigen gezien van tientallen jaren geleden en als je die dan vergelijkt met de toestellen van nu, is het wel heel duidelijk dat er veel veranderd is. Van een vierkant, met linnen bekleed kistje met twee of nog meer vleugels is het een prachtig gestroomlijnd toestel geworden. Maar ook — laten we maar zeggen: het dashboard is veranderd. Er zijn metertjes bijgekomen en hendeltjes en knopjes. Hoevéél er veranderd is, kun je zien op de pagina's 10 en 11, waar wij de cockpits van een Fokker CV en een Starfighter naast elkaar hebben gezet en die van een Fokker FVII en een DC-8!

De andere foto hierbij is van een triomfantelijke Jimmy Clark na de Grote Prijs van Nederland 1963. Over hem, de wereldkampioen van het vorige jaar, en zijn wagen, de Lotus, kom je wat te weten als je de pagina's 15, 16 en 17 bekijkt en leest.

Wat zag het er een jaar of wat geleden allemaal toch eenvoudig uit, vind je niet?

Is het je gelukt de goocheltrucs van vorige week uit te voeren? Deze week hebben wij er weer twee voor je, op pagina 29. Doe je best er maar op; volgende week zien we elkaar hier weer terug!

VOOR PIENTERE PEP PUZZELAARS

WAT IS HET RECEPT?

De kok heeft iets lekkers gebakken. Je kunt de naam ervan invullen in het schema (5 horizontaal). Weet je wat je allemaal nodig hebt om dat gerecht te bereiden? Kaneel! Juist! Dat is al ingevuld! Maar wat nog meer? Dat zit in de potjes en kannetjes op de tekening en 'n paar nummers helpen je erbij. Probeer de goede namen in te vullen in het kruiswoordschema. Als alles past, heb je de goede woorden gevonden. Schrijf de acht woorden op een briefkaart en stuur deze vóór 16 april naar: Redactie Pep, Postbus 1444, Amsterdam. Schrijf in de linkerbovenhoek aan de ADRESZIJDE v. d. briefkaart: Pep-prijsvraag nr. 15.

PRIJZEN:

1e prijs: horloge; 2e prijs: fototoestel; 3e prijs: tafeltennisspel; 4e prijs: kruiswoordspel; 20 troostprijzen: een bal.

DE WINNAARS VAN PRIJSVRAAG NR. 8 ZIJN:

1e prijs: Henny Logtmeijer, v. Diemenstr. 7, Zwolle; 2e prijs: Hans van Roon, Fultonstr. 70, Den Haag; 3e prijs: Peter en Hans Jonker, B. v. Barneveldweg 6, Aduard, Gr.; 4e prijs: Kinderen Verburg, Nachtegaallaan 62, Goes. De winnaars van een troostprijs krijgen deze, zonder dat hun naam in PEP komt te staan, thuis gestuurd.

De oplossingen van onze dubbele paasprijsvraag worden bekendgemaakt tegelijk met de namen van de prijswinnaars!

FLIPPIE FLINK

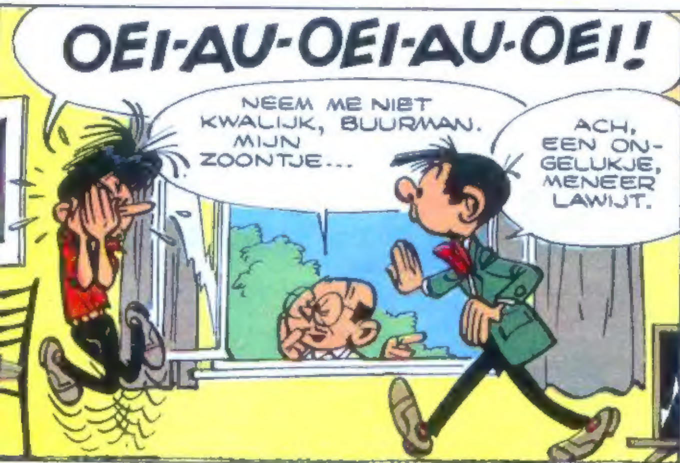
Ton en Tineke

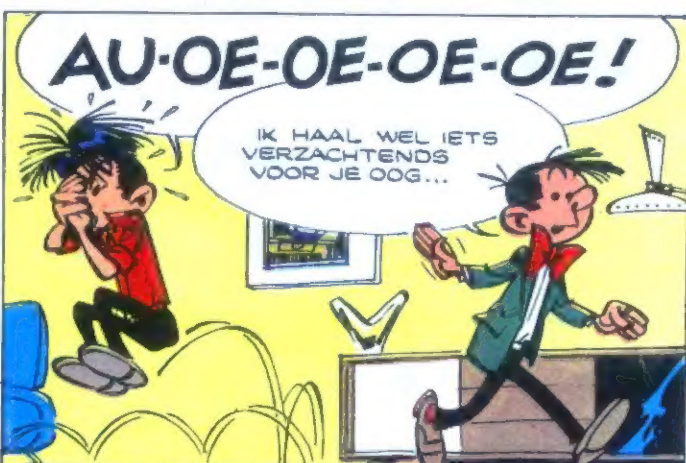
door Franquin

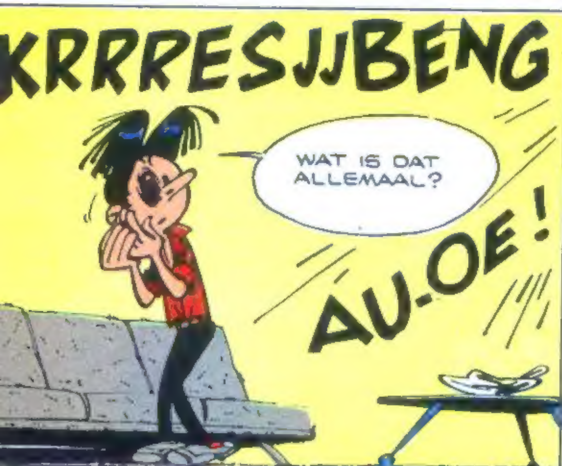

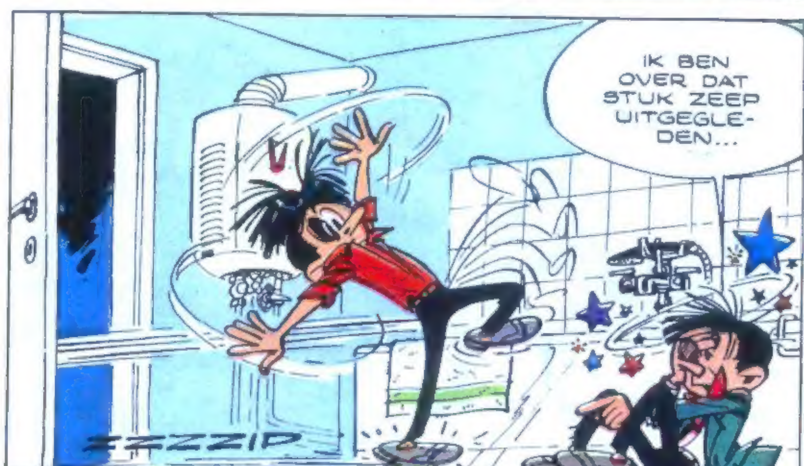

Pep in het land van BOEM-BOEM

De pygmeeën hebben het zwaar te verduren onder Dick Dreuner, een onderwereldfiguur die hen naar goud laat zoeken. Pep, de prof en Baseck bespreken ontvluchtingsplannen ....

Zeg, hé, waar staan jullie zo fluisterend over te smoezen? Vertel op, gauw!

Eh... hm.. eh...

Ze zeiden dat u zo'n bijzonder scherpzinnig zakenman was en zo van... eh... aanpakken weet!

Ach, wat weten jullie daar nou van? Jullie hebben nog lang niet alles gezien! Ga maar eens mee!

Hup, daar gaat de tweede ploeg voor de goudmijn! Haal jullie kangoeroes en hou jullie controlekaartjes gereed! Vlug wat!

Pas bedacht! Kaartjes voor vervoer per kangoeroe! Voor elk vertrek moeten die door mij...

... worden geponst! Dat gaat zo!

Jullie zijn hier wel uitgekeken, hè? Ik zal jullie m'n huis 'ns laten zien!

Na een wandeling van 10 minuten...

Tjonge! Wat prachtig van lijn, zeg!

Het is niet wat er maar

alles goud blinkt, dat wel!

Gebouwd van staven goud! Nee maar!

Mooi, hè? Sterk, praktisch en bij de hand! In banken geloof ik niet!

Daar valt te gemakkelijk in te breken, dat weet ik uit ervaring. Is 't waar of niet, Grijper?

Ja, baas. Wat een tijd was dat, hè?

Genoeg gekletst! Breng dat stelletje naar de mijn en zorg ervoor dat ze flink wat werk verzetten. Als kostgangers moeten ze ook de kost verdienen!

Ik zal Ricardo en Karl zeggen dat ze ze goed in de gaten en... onder schot houden!

Het is onmogelijk om aan de waakzaamheid van die twee boeven te ontsnappen!

We moeten het vertrouwen van de pygmeeën winnen!

Precies! Laat dat maar aan mij over! Ik kan goed smoezen!

Zeg... hé... psst... jij en ik... vriendje-vriendje? Boem! Boem! Begrijp je me?

BOEM! BOEM!

Wat? Man, ben je nou helemaal gek geworden?

BOEM! BOEM!

Au-oeoeo-oeoe!

Maak zelf dat je weg komt, blanke aap!

Hm... ik heb hem zeker op een of andere manier beledigd...

Het „Boem-boem" van Baseck klonk als: Ga weg, hier werk ik!

Vooruit, dikzak, opschieten! Aan het werk!

Maar dat is onmogelijk! Die mijngangen zijn gemaakt voor dwergen!

Geen praatjes! Aan de slag! Hup! Trekken, jullie daar!

WORDT VERVOLGD

MICHEL VAILLANT CIRCUIT

Acht dagen vóór de race komt de Europese ploeg in Spanje aan. De coureurs hebben die week nodig om de drie stukken waaruit de race bestaat, zorgvuldig te verkennen. Af en toe komen zij een Russische of een Amerikaanse tegenstander tegen....

FRANKRIJK

START

O BAYONNE

SAN SEBASTIAN

VITORIA

BURGOS

Deze bijzonder zware race loopt over een afstand van 1597 km. De start vindt plaats in San Sebastian en de finish is op het circuit van Pedralbes, in Barcelona...

FINISH

BARCELONA

TARRAGONA

1e STUK

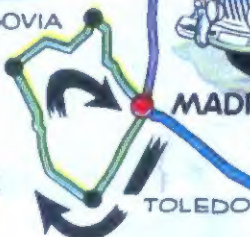

SEGOVIA

AVILA

MADRID

3e STUK

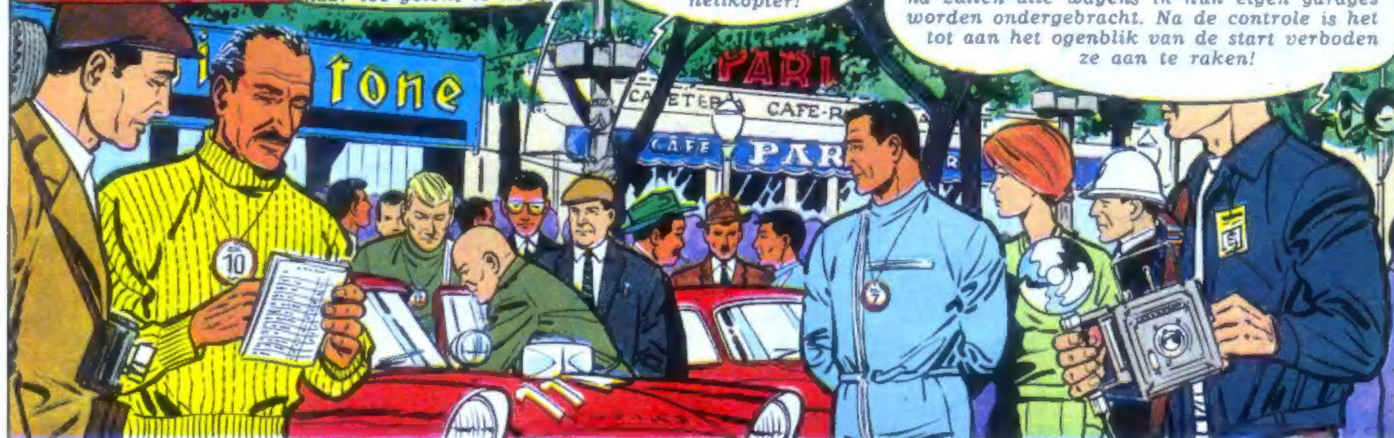
2e STUK

TOLEDO

CASTELLON DE LA PLANA

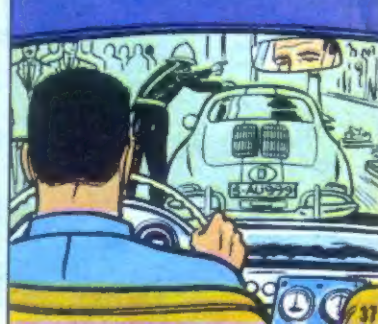
VALENCIA

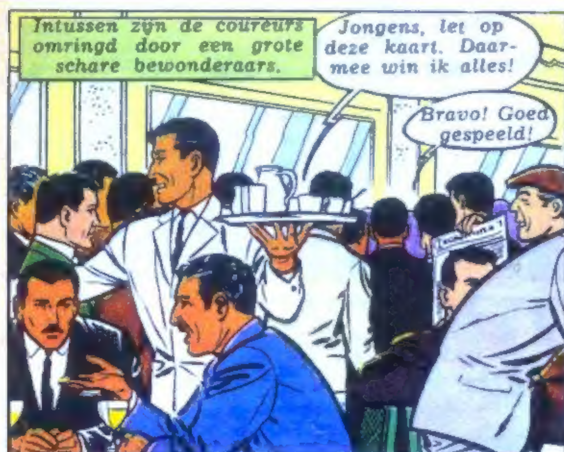

VAN DE ANGST

Het eerste deel van de race — de 12 uren van Sebring — is voor de Europese ploeg gewonnen door Michel Vaillant. Als tweede kwam Steve Warson binnen, als vierde pas de eerste Rus. Nu wacht de zware wegrit dwars door Spanje . . . .

Meneer Vaillant schiet snel in zijn kleren en klopt op de deur van Jean-Pierre...

Kom onmiddellijk naar de garage! Maar maak de racers niet wakker!

!?!

Caray! Ik begrijp er echt niets van!

De twee mannen haasten zich naar de plaats van 't onheil...

¡COMO ESTA EL GUARDIAN

NO PUEDE HABLAR HA ESTADO SIN SENTIDO

Carabinieri houden nieuwsgierigen op 'n afstand.

SI, VD PUEDE PASAR?

Is er iemand gewond geraakt?

De bewaker van de garage. Hij lag bewusteloos voor de ingebeukte deur. Ik heb nog niemand in de garage laten komen.

Wij zijn de éérsten.

VERDRAAID! DE WAGENS!

Een kwartier daarna houdt meneer Vaillant krijgsraad met zijn monteurs. De commissaris van politie en twee controleurs zijn hierbij ook aanwezig.

Geen twijfel mogelijk! Er is iemand aan de wagens geweest! En waarom? Sabotage natuurlijk!

Maar dat bestaat niet! Wie zou zoiets durven doen?

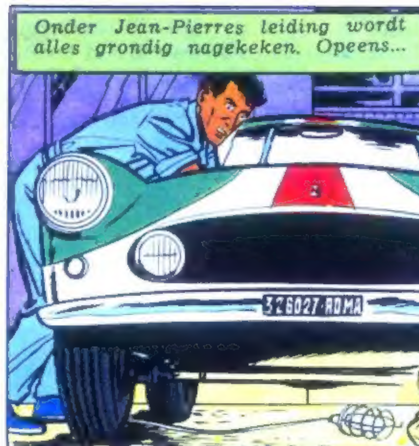
Eerlijk gezegd kan ik moeilijk aan sabotage geloven!

We moeten nauwkeurig te werk gaan. Jullie onderzoeken de wagens; kijk of de controlezegels verbroken zijn...

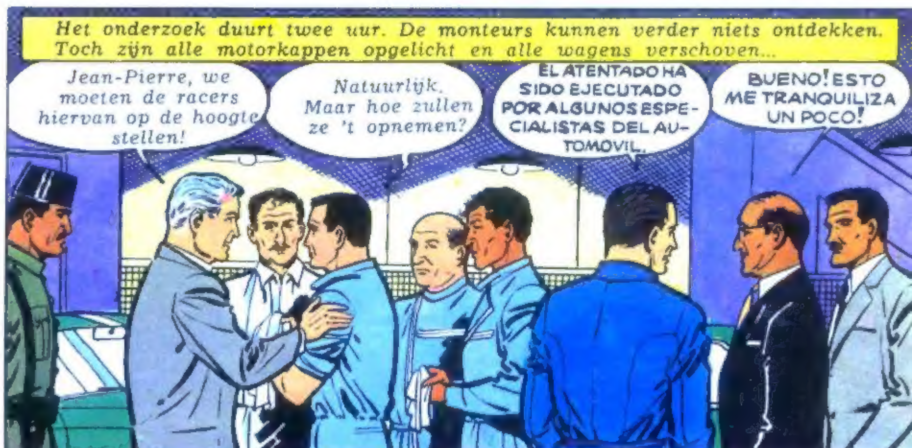
Goed. We beginnen meteen.

Enkele van de racers worden door paniek aan gegrepen. Ze zi ervan overtuigd dat iemand hun wil beletten aa de race deel te nemen! Maar ze geloven niet d een van de Amerikaanse of Russische racers het gedaan hee Meneer Vaillant probeert hun moed in te spreken...

WORDT VERVOLGD

DE FOKKER FVIIa

MET een toestel van dit type werd in 1924 de eerste postvlucht Amsterdam-Batavia uitgevoerd. Je ziet de drie hendels: geel voor het gas en blauw voor het veranderen van het mengsel als er 'ns „hoog" gevlogen ging worden, en rood is de brandhendel. Daar boven ligt een platte doos, dat is het magnetische kompas. De knopjes daar weer boven zijn voor de verlichting. Links van de knopjes zit een bochtenmeter, rechts het contact. Op de bovenste rij van links naar rechts: een kunstmatige horizon, een Ampèremeter, een kompas, een toerenteller en een hoogtemeter. Verborgen achter het linker stuur zit ook een hoogtemeter, met een snelheidsmeter, achter het rechterstuur een klokje en een temperatuurmeter.

EEN KI

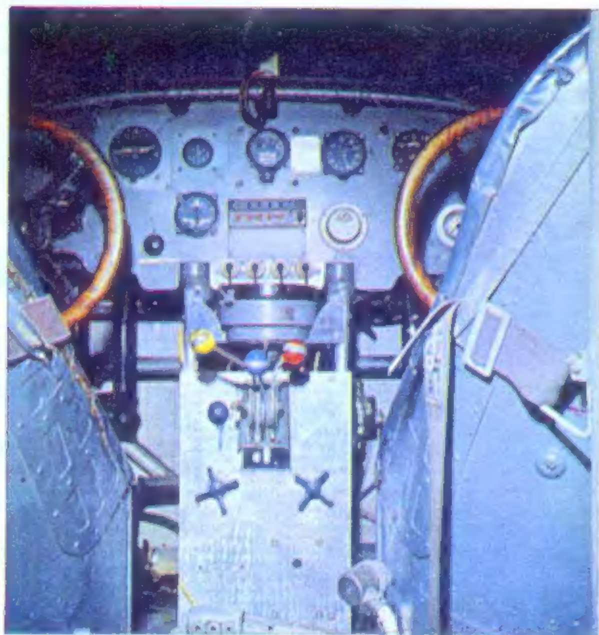
Als je een vliegtuig van vijftig jaar geleden vergelijkt met een toestel van nu, kun je moeilijk ontkennen dat er heel wat veranderd is. Van een nogal log, vierkant geheel, opgebouwd uit stalen

DE FOKKER FVIIa

DE FOKKER CV-D

DE DOUGLAS DC-8

RECHT voor de twee vliegers zitten de vlieginstrumenten; bovenste rij van links naar rechts: een klokje, een snelheidsmeter, een kunstmatige horizon en een hoogtemeter. Onderste rij: 'n Mach-meter, een meter die de positie van het toestel aangeeft, een gyrokompas en een klimsnelheidsmeter. De vlieger in de cockpit heeft zijn hand op het manuaal: de vier gashendels: voor elke motor één. Elke motor heeft ook zijn eigen metertjes, dat zie je op het paneel tussen de vliegerstoelen in, waar vier brandstofverbruikmeters zitten; vier meters die de temperatuur van de uitlaat aangeven; vier meters die het drukverschil tussen de in- en uitlaat aanwijzen en zo verder. Onder de arm van de vlieger zit het paneel voor de automatische besturing, de auto-pilot. Daaronder zit een weerradar en twee radiokompassen. Het radarscherm kun je op de foto niet zien, maar dat zit schuin links vóór de vlieger. Rechtsboven zijn hoofd is het bedieningspaneel voor de korte golfradio's aangebracht, terwijl dat voor de ultra-korte golfradio's onder aan het middenraam zit. Vlak daaronder kun je misschien nog net wat knopjes zien voor de verlichting. Wij hebben eenvoudig niet de ruimte om van elk knopje en elk metertje te vertellen waar het voor dient, maar je zult er zo toch wel een idee van krijgen dat een DC-8-vlieger aardig wat in de gaten moet houden als hij vliegt!

DE DOUGLAS DC-8

JKJE IN DE COCKPIT!

buizen die met linnen overtrokken werden, heeft het vliegtuig zich ontwikkeld tot de prachtig glanzende toestellen die tegenwoordig door de lucht gieren. Op deze pagina's zie je in kleur de cockpits van een DC-8 en een Fokker F VIIa en die van een Starfighter en een Fokker CV-D. Vooral het verschil tussen de Fokker CV, waarvan er in mei 1940 nog 28 de strijd tegen de Duitsers aanbonden, en de Starfighter is geweldig. Van een vrij kaal dashboard met hier en daar een metertje is het één grote verzameling metertjes en knopjes geworden, waartussen je zo hier en daar ook nog een stukje dashboard kunt zien. Als je goed kijkt!

DE LOCKHEED F104-G SUPER STARFIGHTER

DE FOKKER CVD

BOVEN op het dashboard van dit toestel, dat al in 1925 vloog, zit een echte, ouderwetse bochtaanwijzer, die naar links uitslaat als je in een rechterbocht hangt en naar rechts als je links de hoek omgaat. Verder zitten er op het dashboard van links naar rechts: een hoogtemeter, een snelheidsmeter, een (aanzienlijk modernere) bochtenmeter, een meter voor de olietemperatuur en een voor de oliedruk, daaronder een toerenteller en dan uiterst rechts de ontsteking. Deze foto en die van de FVII a zijn genomen in het Nationaal Luchtvaart Museum op Schiphol, waar je die twee toestellen in volle glorie kunt bewonderen.

DE LOCKHEED F-104 G SUPER STARFIGHTER

WAT ingewikkelder allemaal, wat mooier afgewerkt ook. Vergelijk alleen maar 'ns de stuurknuppel met die uit onze oude Fokker! Vlak achter die stuurknuppel zie je de plaats waar het radarscherm ingebouwd wordt. Links daarboven zit het radio-kompas, daar weer boven een metertje dat de inlaattemperatuur aangeeft en een klim- en daalmeter. Rechts daarvan zie je onder elkaar twee kunstmatige horizonten. De vijf metertjes rechts daarnaast zijn van boven naar beneden: toerenteller, uitlaattemperatuur en positie van de nozzle, d.w.z. hoe ver de straalbuis van achteren openstaat. Dan zitten daar een oliedrukmeter en een brandstofmeter. Links van het radiokompas zit een hoogtemeter met daarboven een Mach-meter. Daar weer links van zit een klokje, waaronder een versnellingsmeter en een kanalenkiezer, ultra high frequency, als je begrijpt wat daarmee bedoeld wordt. Het heeft in ieder geval iets met radio te maken. Op het paneeltje links onderaan zitten twee startknoppen, één voor de even dagen, de ander voor de oneven dagen. Het rode knopje daarboven dient om de vleugeltanks af te werpen. Daaronder zitten de landings- en taxilichten. Rechts bovenaan van dit paneeel zit een hendel waarmee de remparachute uitgeworpen wordt. Op het paneel links van de stuurknuppel staat 'n schematische voorstelling van een vliegtuig, met daarop allerlei knopjes, waarbij de woorden staan: rocket, missile, gun, ofte wel: raket, projectiel en kanon. Er zitten ook twee knopjes voor de eventueel mee te nemen bommen. Op de stuurknuppel zie je een rood knopje waarmee de projectielen afgevuurd kunnen worden. Met de gele hendel rechts onderaan kan de vlieger in geval van nood het dak van de cockpit werpen. Tussen al deze metertjes en knopjes zitten zo hier en daar ook waarschuwingslampjes. Als het 'ns regent en je hebt toch niet zo veel te doen, zou je kunnen proberen ze te ontdekken...

ZORRO

DE BEKENTENIS

OP DE CUARTEL IN DE PUEBLO DE LOS ANGELES STAAN SOLDATEN OP HET PUNT EEN EXECUTIE UIT TE VOEREN . . .

VERTEL HET NOG EENS. MISSCHIEN BEN JE IETS VERGETEN!
HET IS ZOALS IK ZEI. IK WAS DIE AVOND IN HET STUDEERVERTREK BIJ DON CARLOS.

"IK PROBEERDE HEM ERVAN TE OVERTUIGEN DAT ZIJN DOCHTER, MARIA, VAN MIJ HIELD"...
U MOET MIJ GELOVEN, DON CARLOS! WIJ WILLEN TROUWEN! IK ZAL 'N GOEDE ECHTGENOOT ZIJN!
JE HEBT GEEN GELD! BOVENDIEN IS MARIA AAN DON RICARDO BELOOFD!

"HIJ WILDE NIET LUISTEREN"...
MAAR DAT WIL MARIA NIET! ZIJ HOUDT NIET VAN DON RICARDO... ZE HOUDT VAN MIJ!
LATER ZAL ZIJ INZIEN DAT IK GELIJK HEB, JONGEMAN.

"PLOTSELING WEERKLONK ER EEN SCHOT"...
BENG!
DON CARLOS!
PIEUW!

"IK RENDE NAAR HET RAAM, MAAR IK KON HET GEZICHT VAN DE MOORDENAAR NIET MEER ZIEN"...
HALT!

"IK RAAPTE HET PISTOOL VAN DE GROND EN TOEN"...
JUAN! WAT HEB JE GEDAAN?
HIJ HEEFT DON CARLOS VERMOORD!

IK VERTELDE HUN DE WAARHEID, MAAR NIEMAND GELOOFDE ME! IK HAD HET MOORDWAPEN IN MIJN HAND!
EN ZE HOORDEN JE TWISTEN MET DON CARLOS. ONGELUKKIG GENOEG HAD JE EEN REDEN OM HEM TE DODEN!

HET HEEFT DUS GEEN ZIN OM TE VLUCHTEN. ZE KRIJGEN MIJ TOCH WEL! ZONDER MARIA IS M'N LEVEN WAARDELOOS...
JE MOET JE ONSCHULD BEWIJZEN!

DENK JE HEUS DAT DON RICARDO DE VADER VAN MARIA HEEFT VERMOORD?
SI! HIJ PROBEERT MARIA TEGEN MIJ OP TE ZETTEN... EN HAAR HAND EN AL HET GELD VAN DON CARLOS TE KRIJGEN...

MAAR HOE KAN IK HET BEWIJZEN? DON RICARDO ZAL NOOIT TOEGEVEN DAT IK GELIJK HEB!
ER IS MISSCHIEN 'N MANIER, TE BEWIJZEN WIE VAN JULLIE DE WAARHEID SPREEKT. MAAR WE MOETEN VLUG HANDELEN!

EVEN LATER
IS DIT NIET DE HACIENDA VAN DON DIEGO?
SI! IK HEB ZIJN HULP NODIG, WIL ONS PLAN SLAGEN ... JE WEET WAT JE MOET DOEN?

JA... IK ZAL DOEN WAT U ZEI!
EN IK ZAL ER VOOR ZORGEN DAT ALLES KLAAR IS. DON DIEGO GEEFT HET TEKEN OM TE VOORSCHIJN TE KOMEN! GA NU!

IN DE GEHEIME KAMER IN ZIJN HACIENDA VERTELT ZORRO AAN ZIJN DIENAAR BERNARDO, WAT HIJ VAN PLAN IS...
... EN IK GEEF JE NU EEN BRIEFJE, DAT JE DIRECT NAAR GARCIA MOET BRENGEN!

DON DIEGO TREKT ZIJN ZORRO-VERMOMMING UIT EN GAAT NAAR DE VERDACHTE, DON RICARDO TOE...
PLEZERIG U WEER EENS TE ZIEN, DON DIEGO.
WAT ERG DAT DIE ARME JUAN VAN MORGEN DOODGESCHOTEN IS. HET WAS ZO'N AARDIGE KNAAP!

OCH JA... MAAR HIJ VERDIENDE NIET ANDERS!
(UCHE! UCHE!) HEEFT U 'N BEETJE WATER VOOR ME, DON RICARDO?

DON RICARDO GAAT DE KAMER UIT. DON DIEGO HANDELT VLUG...
NU DIE KOGEL ER UIT EN DIE PROP PAPIER ER IN!

ALS ALLES KLAAR IS, GEEFT DON DIEGO HET TEKEN...
JUAN GONZALES! M-MAAR DAT KAN NIET! J-JIJ BENT DOOD!
MIJN GEEST LEEFT VERDER, DON RICARDO... OM JOU TE HERINNEREN AAN JE VRESELIJKE DAAD!

TERWIJL DON DIEGO DOET ALSOF HIJ FLAUWVALT, SCHIET DON RICARDO OP DE "GEEST"...
DE KOGEL RAAKT HEM NIET!
BANG!
EEN MENS KAN MAAR ÉÉN KEER STERVEN, DON RICARDO! EN ZEG ME NU WAAROM JE DON CARLOS VERMOORDDE?!

IK WIST DAT ZIJ HAAR VADER ERVAN ZOU OVERTUIGEN DAT ZE VAN JOU HIELD! DIT WAS DE ENIGE MANIER... OM JOU ALS MINNAAR UIT TE SCHAKELEN! EN ALS DON CARLOS DOOD WAS, ZOU IK MARIA KRIJGEN SAMEN MET ZIJN GELD!

WE WETEN GENOEG, DON RICARDO! JE STAAT ONDER ARREST WEGENS MOORD! JUAN, JIJ BENT 'N VRIJ MAN!
HET WAS EEN VAL!

DAARNA...
O, JUAN... HOE HEB IK OOIT AAN JE KUNNEN TWIJFELEN! KUN JE ME VERGEVEN?
SI, LIEVELING! IK WILDE ALLEEN DAT ZORRO HIER WAS DAN KON IK HEM BEDANKEN!

IK DENK WEL DAT ZORRO WEET HOE GELUKKIG JE BENT, JUAN... HIJ IS EEN ONGEWOON MAN... EN SCHIJNT VEEL DINGEN TE WETEN, WAAR HIJ GEEN GETUIGE VAN IS!

HET VERHAAL VAN TWEE WERELDKAMPIOENEN

JIMMY CLARK EN..

ZONDAG 23 juni 1963. Een van de verbitterdste races die ooit op het circuit van Zandvoort verreden zijn, was teneinde. Negentien wagens waren aan de start verschenen, acht haalden de finish niet. Haast elke ronde had zijn eigen drama. Bruce Mc-Laren gaf al kort na de start op: hij kon zijn Cooper-Climax niet meer vanuit de tweede versnelling in de derde krijgen. Phill Hill schoof zijn ATS het duinzand in toen zijn linker achterwiel op eigen gelegenheid de race voortzette. Graham Hill kwam lopend naar de pits: zijn BRM had een breuk in het chassis opgelopen. Jack Brabham had zijn Brabham-Climax bij de pits afgeleverd wegens moeilijkheden met de gaskleppen. Terwijl wagen na wagen van het circuit verdween, joegen Dan Gurney en John Surtees rondenlang achter elkaar aan tot de felrode Ferrari van Surtees op de Hunzerug wegschoof en Gurney dankbaar van deze gelegenheid gebruik maakte om zijn tegenstander voorbij te gaan en hem tot de finish achter zich te houden. Dan Gurney had een weergaloos knappe race gereden, toch kwam hij pas als tweede aan met een ronde achterstand op de winnaar: Jimmy Clark.

De „vliegende Schot", zoals hij genoemd wordt, is 28 jaar. Nadat hij in 1962 in de allerlaatste race om het werelkampioenschap door pech de titel naar Graham Hill had zien gaan, won hij in 1963 zeven Grand-Prix-races, waarmee hij het trotse record brak van Fangio en Ascari, die het elk tot „maar" zes overwinningen in één seizoen wisten te brengen. Jimmy Clark begon al vroeg met racen. Hij was net twintig toen hij met een DKW over een circuit daverde en als laatste eindigde. Het leverde hem thuis de nodige moeilijkheden op. Niet omdat hij als laatste geëindigd was, wèl omdat hij aan een race had meegedaan: zijn ouders waren bepaald niet enthousiast dat hij er een dergelijke liefhebberij op na hield. Maar Jimmy was eenvoudig niet tegen te houden. De DKW ruilde hij voor een Porsche, daarna volgde een Jaguar en al gauw was het al vrij duidelijk dat hij alles had om een knap coureur te worden. Hij joeg zijn wagens niet op tot een snelheid die onherroepelijk een vóórtijdig einde van hun race betekende: hij maakte ook geen „gevaarlijke uitstapjes" in het zand naast de baan; en geleidelijk begon zijn prijzenkast zich te vullen.
Toen kwam de dag waarop Colin Chapman de naam „J. Clark" in zijn zakagenda zette. Vlak daarvoor had dezelfde Chapman een race gewonnen, maar alleen omdat Jimmy met zijn Elite net niet meer de rondtollende wagen van een andere tegenstander kon vermijden, en met enige averij en nog meer achterstand door de finish kwam zeilen. Dit gebeurde in 1958. Toen Jimmy ook het jaar daarna beker na beker in de wacht sleepte, besloot Chapman dat het tijd werd hem in zijn stal te halen, in het toen nog niet zo beroemde Lotus-team. En de ster van Jimmy begon te rijzen. 1961 was het jaar waarin Jack Brabham en de Coopers alle andere wagens ver achter zich lieten, maar Jimmy werd steeds beter en 1962 bracht al het opwindende gevecht om de wereldtitel tussen Graham Hill en Jimmy Clark. Alleen pech kon de „vliegende Schot" van het wereldkampioenschap afhouden. Maar in 1963 schreven de kranten: „Als Clark en de Lotus niet uitvallen, is het alleen maar de vraag wie als tweede en derde aankomen."
In Monaco woonde hij het laatste deel van de race bij als toeschouwer: een mankement aan de versnellingsbak van zijn Lotus schakelde hem uit; in Zandvoort, Spa, Reims en Silverstone joeg hij zijn groene wagen als eerste door de finish. Op de Nürburg Ring stond hij noodgedwongen de eerste plaats af aan John Surtees, omdat de Lotus op een gegeven moment besloot dat het met zeven cilinders in plaats van de voor deze wagen gebruikelijke acht óók wel zou gaan. Maar wàt voor een prachtig renpaard je ook hebt, als het beest maar drie van zijn poten gebruikt, kun je er geen overwinning van verwachten... En toen kwam Monza, in Italië. Als Jimmy daar won, zou hij zoveel punten verzameld hebben dat geen coureur hem de titel wereldkampioen nog zou kunnen ontnemen. Maar juist in Monza was datgene gebeurd, twee jaar daarvoor, waarvan hij nu nog niet begrijpt hoe het kòn gebeuren. Zijn wagen en die van de Duitse racer Wolfgang von Trips waren met elkaar in botsing gekomen. De wagen van Von Trips was een wrak, de motor was er uitgeschoten en als een projectiel recht op de toeschouwers afgegierd. Dit ongeluk had mensenlevens gekost en hoewel achteraf aan de hand van een film en van getuigenverklaringen duidelijk bleek dat Jimmy geen enkele schuld trof, had hij zich nog lang dag en nacht bezig gehouden met het ongeluk. Juist op dit circuit zou hij nu moeten rijden voor wat hij waard was, want al stond Jimmy dan nog steeds aan de top, zijn tegenstanders waren griezelig dichtbij gekomen. Ferrari, Cooper, BRM, Brabham, zij zorgden voor een vuurwerk, waar de vonken vanaf spoten, maar de overwinning was voor Jimmy Clark, de overwinning en het wereldkampioenschap!

Tijdens het proefdraaien van de Lotus 25, waarin Jimmy Clark (op de voorgrond) het wereldkampioenschap zou winnen, had hij aan belangstelling geen gebrek.

...LOTUS

TOEN Colin Chapman zijn 350 cc-motorfiets dwars door het portier van een taxi gejaagd en daarmee volkomen afgeschreven had, kwamen zijn ouders tot de conclusie dat vier wielen in ieder geval veiliger waren dan twee en zij gaven hun zoon een Morris, model-1937. Nu waren er in die tijd, vlak na de oorlog, niet al te veel auto's en zelfs een tweedehands wagentje was haast onbetaalbaar. Dat was de reden

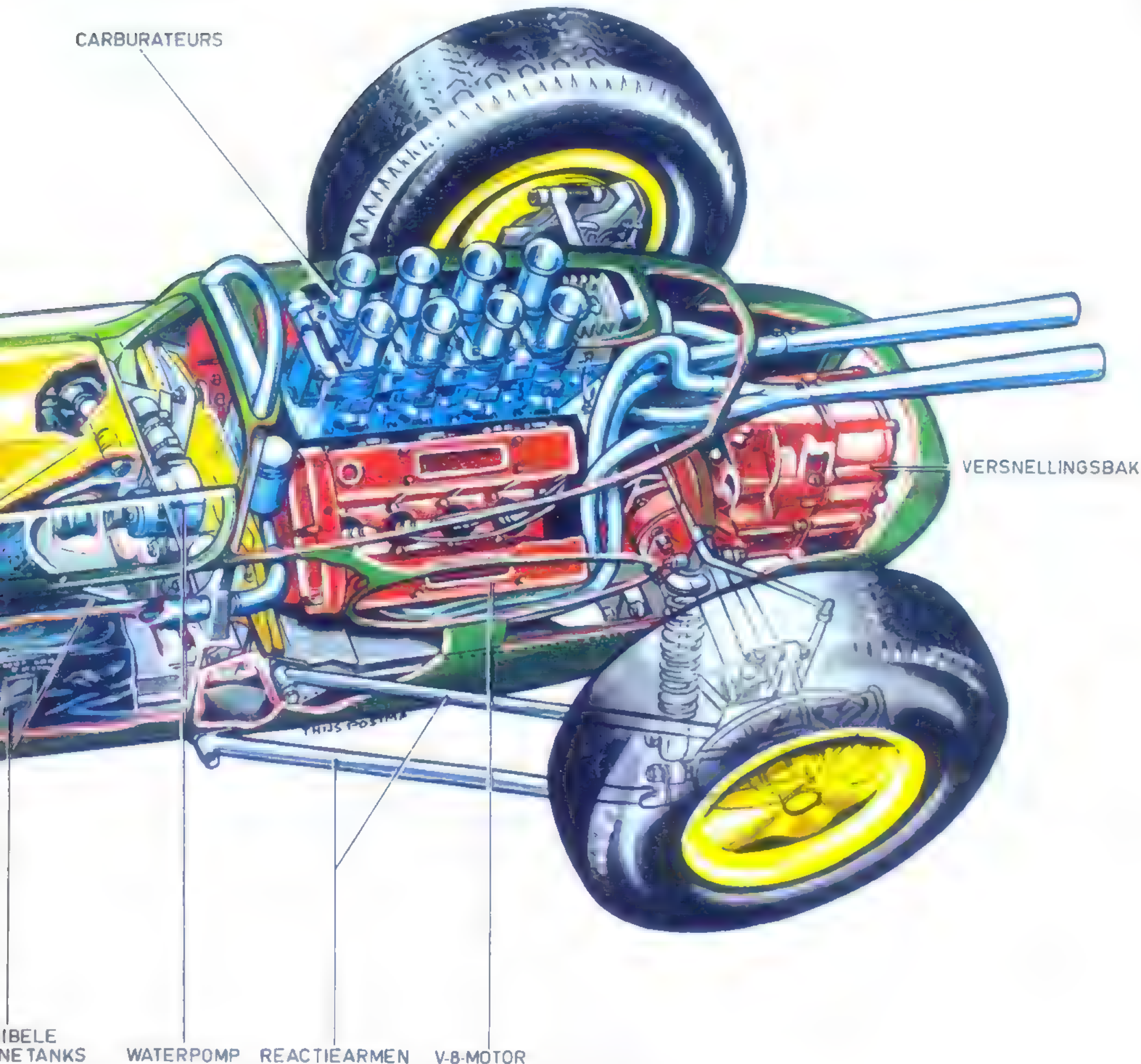
SCHIJFREM
BENZINE TANK
VULDOP
VERSNELLINGS HANDLE
RADIATOR
KOELWATERLEIDING

waarom Colin besloot met een vriend in zaken te gaan. Zij kochten oude auto's, knapten ze op en verkochten ze, met winst. Maar al gauw ging deze manier van zakendoen Chapman vervelen. Er zat meer winst en veel meer voldoening in het verbeteren, het oppeppen van zulke wagentjes en ze dan te verkopen.

Toen ging er iets mis en konden ze zelfs aan de straatstenen hun autootjes niet kwijt. Het zaakje in tweedehands ging over de kop, maar Chapman kroop uit de resten met een Austin 7 uit 1937, die ze in de een of andere tuin gevonden hadden, rustend op nette stapeltjes bakstenen. Colin haalde hem helemaal uit elkaar. Het chassis werd afge-

De Lotus 25 is een formule 1 renwagen. Het chassis, ontworpen door Colin Chapman, is van geklonken aluminium plaat. De lengte is: 360 cm; breedte 69,8 cm; hoogte 74,4 cm; wielbasis 231 cm; spoorbreedte voor: 132 cm — achter: 135 cm; gewicht: 450 kg. Bandenmaten voor: 500 of 550 x 15; achter: 600 of 650 x 15. — De wielen zijn onafhankelijk geveerd met schroefveren en hydraulische schokbrekers. Voor en achter schijfremmen. De motor is een Coventry Climax (Jaguar), die alleen al ƒ 30.000,— kost. Het is een 1498 cc watergekoelde acht cilinder. Met zijn 181 pk. kan deze de Lotus 25 een topsnelheid geven van ruim 270 km per uur. Deze renwagen heeft 5 versnellingen vooruit en 1 achteruit.

schraapt en geverfd, alles werd zorgvuldig nagekeken en er werd tot diep in de nacht hard gesleuteld.
Zo ontstond de Lotus I, de verre voorvader van het grommende groene racemonster, waarmee Jimmy Clark in 1963 het wereldkampioenschap voor zich opeiste. Goed, het model léék er eenvoudig nog niet op, maar er waren toch wel enkele overeenkomstige eigenschappen. Zo werd, kort na het tot stand komen van de eerste Lotus, een jongeman bekeurd voor het inhalen van een politie-auto met een snelheid van ruim 90 km per uur!
Maar het duurde niet lang of Chapman was op zoek naar een krachtiger motor voor de Lotus II en toen zocht hij naar de oplossing van het vraagstuk: hoe maak ik de wagen sterker en tegelijk lichter? De lijn veranderde, de Lotus werd langer en lager. Terwijl Chapman eerst zelf nog met zijn wagens aan races deelnam, ontstond er geleidelijk een team, een groep coureurs, niet alleen voor de „grote" races van de Formule-I-wagens, maar ook voor de Formule Junior en de sportwagenraces. En steeds wist hij de juiste mensen voor zijn auto's te vinden: Graham Hill, Trevor Taylor, Peter Arundell, Jimmy Clark. Het was de Lotus vijfentwintig waarmee vorig jaar het wereldkampioenschap behaald werd en waar jullie op deze pagina's een blik in kunnen werpen.

Mickey en Goofy

DE SCHIM VAN DE PIRAAT

Terwijl kapitein Babbie van de „Zeeheks" de politie haalt, worden Mickey en Goofy verrast door het namaakspook. Onze vrienden weten de schurk te overmeesteren en werpen een ton over hem heen

Als Mickey met Goofy op vakantie gaat, hoeft hij er niet op te rekenen dat hij die rustig en lui kan doorbrengen. Wij hebben het in dit avontuur gezien, wij zullen het ook in het volgende zien, als Goofy probeert tijdens zijn vakantie zaken te doen . . . . .

Vanaf volgende week: MICKEY en GOOFY in

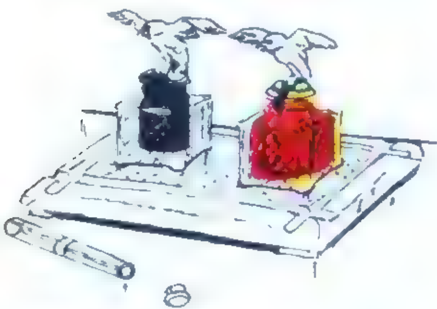
ZAKEN GAAN VOOR ALLES

HET SERUM Z-24

MET RIK aan de slag

DE hoofdredacteur had Rik bij zich laten roepen. De jonge journalist had nauwelijks de deur van het kantoortje achter zich dichtgedaan of zijn baas begon: „Ik heb een bijzonder interessante inlichting binnengekregen, Rik. Professor Hebrard moet een serum ontdekt hebben dat een eigenaardige uitwerking heeft: als je er iets van inneemt, kun je 's nachts net zo

goed zien als overdag en kun je in een mistbank even ver voor je uit kijken als op 'n heldere dag!"

„Daar zit een aardig verhaal voor ons in!"

„Daarom heb ik je laten roepen. Het serum schijnt getrokken te worden uit peotl, een plant die de Indianen gebruiken als verdovingsmiddel. Als het serum inderdaad deze uitwerking heeft, kunnen vliegers en zeelui over een geheel eigen soort radar beschikken! Ik hoef je niet te vertellen dat deze ontdekking miljoenen waard is. Probeer jij eens wat meer van die professor Hebrard te weten te komen!"

Dat was gemakkelijk gezegd, maar aanzienlijk moeilijker te doen. Professor Hebrard bleek een uitgesproken hekel aan journalisten en fotografen te hebben. Nu had commissaris Baardemakers de geleerde enkele weken daarvoor een dienst kunnen bewijzen en dank zij de tussenkomst van zijn vriend lukte het Rik de professor te spreken te krijgen.

Hebrard zat achter een prachtig bureau, waarop twee fraaie inktpotten stonden. Hij verwelkomde de journalist niet al te vriendelijk. „Ik heb niet veel tijd. Ik hoop dat u het kort maakt."

„Ik heb ook niet veel tijd," gaf Rik hem ten antwoord, „maar ik zal er toch enkele seconden van gebruiken om u te zeggen hoe mooi ik die inktpotten vind. Ze zijn prachtig!"

Nu glimlachte de geleerde.

„Ik gebruik een vulpen, dus heb ik die inktpotten helemaal niet nodig, maar ik vind ze zelf ook erg mooi. De ene houd ik steeds met rode inkt gevuld, de andere met zwarte. Daardoor komen ze nog beter uit tegen het kristal."

Hebrard was aanmerkelijk toeschietelijker geworden en gaf Rik alle inlichtingen over het serum die hij maar wenste. Uit zijn brandkast haalde hij een glazen buisje met daarin een kleurloze vloeistof. „Dit is het serum Z-24," zei hij, bijna plechtig.

Op dat moment hoorden zij iemand gillen. „Brand! Brand! Help!!"

Zij renden het kantoor uit. Het hulpgeroep kwam uit het kamertje van Maria, de secretaresse van de professor. De gordijnen waren in brand geraakt en zij probeerde tevergeefs de vlammen te doven. Rik rende de tuin in, greep het brandblusapparaat uit zijn auto en had een paar minuten daarna de brand gedoofd. Maria vertelde dat zij een sigaret had opgestoken en dat zij die te dicht bij de gordijnen had gehouden. Rik en de professor keerden terug naar het kantoor van Hebrard en liepen daarbij haast tegen Hector op, de huisknecht, die er vandaan kwam.

„N-neemt u mij niet kwalijk, professor," stotterde hij, „ik..." Hij slikte. „Ik zocht u..." eindigde hij en wilde weglopen, maar Hebrard hield hem tegen. „Wacht even. Waar is het serum gebleven?"

„Dat... dat weet ik niet," stamelde de man. De professor duwde hem het kantoortje in en sloot de deur. „Jij hebt het serum gestolen," zei hij. „Mijn secretaresse heeft ons hier weggelokt om jou vrij spel te geven! Meneer Ringers, wilt u Baardemakers vragen of hij direct hier komt?"

Baardemakers kwam, maar Hector bleef ontkennen dat hij het serum zelfs maar had gezien! De commissaris liet de man zijn zakken leeghalen. Het leverde niets op. Toen begonnen zij het kantoor te doorzoeken en onder een kast vond Rik het glazen buisje. Het was leeg... Er naast lag een strookje zwart papier. Waar was het serum gebleven? Hector had het niet weg laten lopen: er waren nergens vochtplekken te ontdekken. Hij zou het zeker niet opgedronken hebben, want dat had geen enkele zin. Als hij het gestolen had, zou hij dat gedaan hebben om het door te verkopen...

Opeens riep de commissaris: „In de inktpotten!" Maar in één oogopslag was te zien dat de ene inktpot nog steeds gevuld was met zwarte, de andere met rode inkt.

„Ik begrijp er niets van," bromde Baardemakers. Rik aarzelde. Hector was de dief, dat stond wel vast. Maar hoe was hij erin geslaagd het kostbare vocht zo te verbergen dat zij het niet konden ontdekken? Hij pijnigde zijn hersens af. Toen opeens liep hij naar het bureau... en merkte dat hij gelijk had. Het serum was gevonden!

Alleen... waar? En hoe? Dat is aan jullie om uit te zoeken! Als je er niet achter kunt komen, kijk dan op pagina 30, daar staat de oplossing van dit raadsel!

HOEMPA * PA

WIJ WILLEN JE NIET NUTTELOOS OPHOUDEN EN DAAROM STEL IK VOOR DAT WE DE STRIJD DADELIJK ZOUDEN UITVECHTEN
DAT IS ZEER VRIENDELIJK, DOCH IK LAAT JULLIE DE EER HET 'EERSTE SCHOT TE LOSSEN'

WEL, NEE! DAT IS HELEMAAL NIET NODIG, JULLIE MOGEN EERST BEGINNEN
HEUS, DOE ONS EEN PLEZIER EN SCHIET EERST!

NEEM ME NIET KWALIJK INDIEN IK AANDRING
GA JE GANG

VERMITS JE ZO BIJZONDER HOFFELIJK BENT STEL IK VOOR DAT EEN OFFICIER VAN JULLIE LEGER HET STARTSEIN GEEFT, ZODAT WE ALLEBEI SAMEN HET EERSTE SCHOT LOSSEN

DAT IS EEN GENIAAL IDEE. IK BEN ZO VRIJ JULLIE VAN HARTE DE NEDERLAAG TOE TE WENSEN.. ZO HELPE ONS GOD EN DE KONING VAN PRUISEN!
STA MIJ TOE JE DIE VRIENDELIJKE WENSEN TE RETOURNEREN, BESTE VIJAND

FRANZ, IK HEB JE VERKOZEN OM HET STARTSIGNAAL TE GEVEN
DAT IS TE VEEL EER VOOR MIJ ALLEEN

WAT ZOUDEN MIJN VOOROUDERS, DE KLAZENBLUMMERSWISHUNDWAGENPLAFTEMBOMMS TROTS ZIJN INDIEN ZE ME HIER ZAGEN STAAN!

ZWAAIT DE KRIJGSBIJL!

Elk ogenblik kan de strijd losbranden tussen de Franse soldaten, die de Sjavasjava's als bondgenoten hebben, en de Duitse soldaten, die met veel moeite een kostbaar verdrag met de verraderlijke Walogen gesloten hebben. De beide commandanten openen de onderhandelingen...

VERMITS ER GEEN OORLOG MEER IS, ZIJN ER OOK GEEN ALLIANTIES MEER EN DUS MOET JE ME DE GEWEREN TERUGGEVEN!
WAT?

MAAR DAAR BEN IK NIET MEE AKKOORD! IK
SCHELM! INDIEN JE DE GEWEREN NIET TERUGGEEFT, DAN ZAL IK HET KANON OP JE RICHTEN

MET VEEL GENOEGEN ZAL IK DE VERTEGENWOORDIGER VAN EEN NATIE DIE TRADITIONEEL BEVRIEND IS MET MIJN LAND EEN HANDJE HELPEN
DAT IS HEEL VRIENDELIJK VAN JE, BESTE TRADITIONELE VRIEND!

GOED, GOED! DAN GAAN WE MAAR!

HE! NIET ZO VLUG!
!

DE SJAVASJAVA'S HEBBEN DE STRIJDBIJL NOG NIET BEGRAVEN. DE SJAVASJAVA'S ZULLEN DE WALOGEN EEN LESJE GEVEN DAT ZIJ NIET ZO VLUG ZULLEN VERGETEN!

YAKYAKYAKYAKYAK
WAT YAKYAK? WAT YAKYAK? WIJ ZULLEN HET OP EEN AKKOORDJE GOOIEN! WIJ ZULLEN NOG EENS PRATEN!

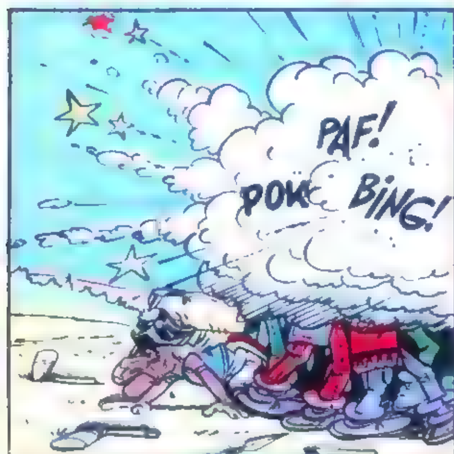

LATEN WIJ EEN EINDJE OP ZIJ GAAN STAAN, DAN KUNNEN WE DE GEBEURTENISSEN GOED VOLGEN

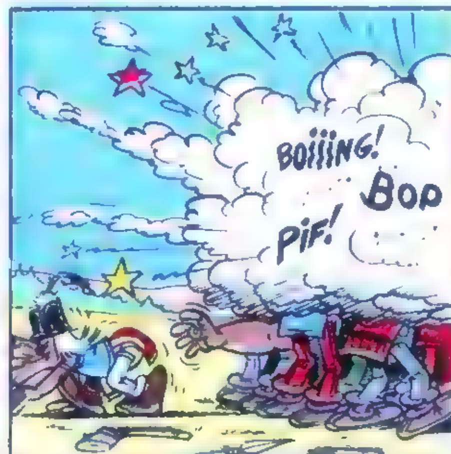

HUBERT, MIJN VRIEND, WELKE LEUKE NUMMERTJES STAAN ER OP HET PROGRAMMA?

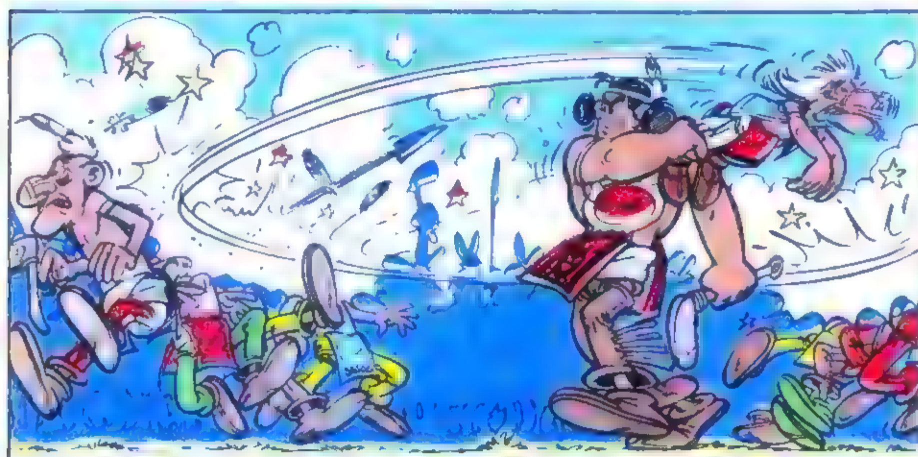

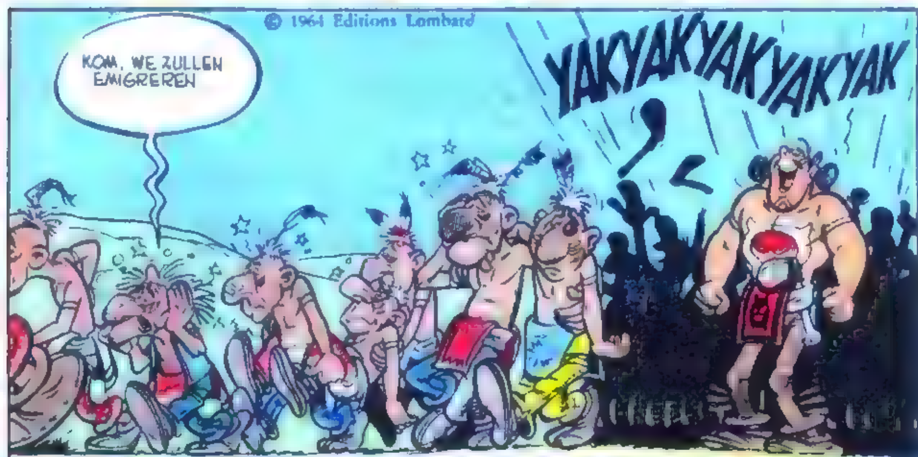

WORDT VERVOLGD

NEDERL OOS

OP DE KEEPER BESCHOUWD
BOB SPAAK

EIGENLIJK wel prettig, dat ons nationale elftal nu eens tegenover een tegenstander komt te staan die hier niet „dagelijks" (zoals de Belgen) over de vloer komt. Bovendien geeft het bezoek van de Oostenrijkers me de gelegenheid nog wat herinneringen op te halen aan twee wedstrijden die de vertegenwoordigende ploegen van beide landen speelden in 1957. Oostenrijk, Luxemburg en Nederland moesten toen in een voorronde uitmaken wie zich zou plaatsen voor het eindtoernooi om het wereldkampioenschap in Zweden. Je snapt misschien wel dat de Luxemburgers min of meer voor spek en bonen meededen. Of, eh... misschien snap je het ook niet, want Luxemburgers kunnen soms heel aardig uit de hoek komen. Nou ja, in ieder geval konden ze dat in 1957 (nog) niet. Van de Oostenrijkers verloren ze met maar even 7-0 en van Nederland met 4-1; het was dus duidelijk dat de jongens uit het Groothertogdom geen kaartjes voor Zweden behoefden te bestellen. Wij wel? Dat zou gauw genoeg blijken .

Oostenrijk-Nederland werd in Wenen gespeeld, in het Prater-stadion. Om nu meteen alle misverstanden weg te nemen: er is in dat stadion gevoetbald en niet gepraat. Wèl gegild, gebruld, gefoeterd en een paar andere, nog minder prettige dingen. Als ik aan die wedstrijd terugdenk, zie ik in gedachten steeds weer de mannetjes met de brancard het veld oprennen. Als er iemand struikelde, dan kwamen ze er al aan, in een enorme sprint, net of ze het prettig vonden werk te hebben. Dat was natuurlijk niet zo, maar het leek erop. Misschien waren het wel een paar nieuwe EHBO'ers, die van hun leven nog geen voetbalwedstrijd gezien hadden en er niet van op de hoogte waren dat er in zo'n vinnig duel nog wel 'ns iemand wil vallen. Ze traden in ieder geval heel alarmerend op, en ze zouden helaas nog werk krijgen ook.

Het is geen prettige wedstrijd geweest, daar in Wenen. Misschien was ons Nederlandse elftal daar zelf wel de oorzaak van. Nee, nou moet je me niet verkeerd begrijpen. Ik bedoel niet te zeggen dat onze spelers zich op de een of andere wijze misdragen hebben: integendeel, er was iets anders... Nederland speelde te goed! Nederland speelde in ieder geval veel en veel beter dan de Oostenrijkers verwacht hadden en kwam met 2-0 voor door doelpunten van Noud van Melis en daar had niemand van terug, de Weners niet en... wij eigenlijk ook niet, maar prettig was het wel. Bij de rust stond het dus 0-2 en de Nederlandse papieren lagen gunstig.

De tweede helft was nauwelijks een paar minuten aan de gang toen de Oostenrijkers door Koller de achterstand verkleinden en toen begon blijkbaar het gevecht pas goed. Het publiek op de tribune wilde met alle geweld meer Oostenrijkse doelpunten en 60.000 opgewonden Weners begonnen dan ook uit alle macht te schreeuwen. Dat was hun goed recht; het recht dat ieder publiek bij een thuiswedstrijd heeft, maar in Wenen overdreven ze het door alles wat de Oostenrijkers presteerden, hartstochtelijk toe te juichen. Dat zou nog niet erg zijn geweest, als er een scheidsrechter had gestaan die zich van de hele luidruchtige vertoning niets had aangetrokken. Maar dat was nu juist niet het geval. De wedstrijd werd geleid door een meneer uit Duitsland, ene Schmetzer. Toen die meneer dat Prater-publiek zo ongelooflijk te keer hoorde gaan en bij iedere actie van een Nederlander afkeurend hoorde loeien, toen begon hij aan z'n familie en aan z' n gezondheid te denken. Zulke scheidsrechters zijn er nu eenmaal. Dat noemen ze „home referees", scheidsrechters die voor de thuis(home) club fluiten, eenvoudig omdat ze bang zijn de trein naar huis niet ongeschonden te halen.

AND - ENRIJK

Er zijn daarna hele vervelende dingen gebeurd. Roel Wiersma werd door zijn directe tegenstander, de Oostenrijkse linksbuiten, buiten de lijnen gekwakt en moest met een hersenschudding worden weggedragen (daar hadden de mannetjes met de brancard dan eindelijk een karweitje!), Eddy Pieters Graafland werd door de beruchte heer Dienst zo ongeveer getorpedeerd en ten slotte — Oostenrijk was een kwartier voor tijd op 2-2 gekomen — liet een van de Oostenrijkers zich na een tackle van Fons van Wissen zo overtuigend in het gras vallen, dat de doodsbange Schmetzer onmiddellijk begreep dat er een strafschop verwacht werd. Nou, die gaf hij graag, want zo'n penalty garandeerde een veilige aftocht. En „beng!" daar werd de bal langs Pieters Graafland gejaagd en daar stond Nederland, dat zo voortreffelijk begonnen was, met 3-2 achter. Ik noemde zo juist de heer Dienst een berucht persoon. Hij had een bijnaam, „lama". Voor wie het nu niet helemaal meer snapt moet ik vertellen dat lama's er de vreemde gewoonte op nahouden mensen in het gezicht te spuwen. Ik heb 't zelf gelukkig nog nooit meegemaakt, maar ze hebben nu eenmaal de naam. Nou, dan behoef ik je verder over die Dienst ook niets meer te vertellen. Hij was er trouwens, toen een paar maanden later in Amsterdam de returnwedstrijd werd gespeeld, ook niet bij. Men had hem liever thuisgelaten.

Die wedstrijd in het Olympisch Stadion eindigde in een 1-1 gelijkspel. Het heeft maar een haar gescheeld of we hadden gewonnen. Vlak voor tijd rende Abe Lenstra alleen op keeper Schmied af, maar jammer genoeg kon hij toen niet, wat hij in andere wedstrijden zo vaak had gedaan: de doelman passeren. Hij schoot tegen Schmied op en greep naar z'n kuif. Nou ja, zulke dingen kunnen gebeuren. Toen vonden we 't jammer en zonde, nu is 't allemaal al weer meer dan zes jaar geleden en alleen nog een herinnering. We gingen in ieder geval niet naar Zweden, hoewel we echt wel dicht bij het loket zijn geweest waar de kaartjes lagen.

Goed, zondag weer een wedstrijd tegen de Oostenrijkers. Heel andere Oostenrijkers inmiddels. Heel andere Nederlanders trouwens ook. En geen enkele reden tot narigheid, want lama's vind je tegenwoordig alleen in Artis.
Nederland-Oostenrijk, een nieuw hoofdstuk dus, dat zonder twijfel met een hoofdletter begint en dat hopelijk, dankzij de prestaties van ons Nederlands elftal, met een fors uitroepteken besloten zal worden!

DE SCHIPBREUKELINGEN

In de gevangenenbarak van de Maoris treffen Lord Glenarvan, John, Paganel en Mary en Robert Grant, die op zoek zijn naar kapitein Grant, de stuurman van de „Brittania" aan, Bill Gaye Zij ontsnappen uit de barak en peddelen naar de Diane-kreek, waar de „Persevero II" ligt

OP HETZELFDE OGENBLIK ONTMOETEN KAPITEIN GRANT EN DE MAORIS, AYRTON EN ZIJN HANDLANGERS OP DE OEVER VAN DE DIANE-KREEK. DE KAPITEIN BEKIJKT ZORGVULDIG EEN VAN DE GEWEREN, DIE AYRTON TE KOOP AANBIEDT...

ZEG DE MAORIS DAT ER NOG ZES KISTEN MET GEWEREN IN HET RUIM STAAN!

IK WIL EERST ZIEN OF DE ANDERE NET ZO GOED ZIJN ALS DEZE. DE VORIGE KEER HEB JE OUD ROEST AFGELEVERD. HET KAN MIJ M'N LEVEN KOSTEN!

DE KANO VAN BILL GAYE KOMT LANGSZIJ DE SCHEEPSTRAP...

IK ZIE VADER! HIJ EN DE MANNEN GAAN IN DE BOTEN!

JA! ZE KOMEN HIERHEEN!

IK VERTELDE JULLIE VAN ONS PLAN OM WEG TE KOMEN. DIT IS HET! GOOI DE KANO LOS EN VOLG ME!

TERUG! ER MAG NIEMAND AAN BOORD!

U BENT TOCH NIET BANG VOOR OUWE BILL GAYE!

BILL GAYE? NEE!

JAWEL! IK BEN BILL GAYE!

VLUG OVERMEESTEREN ZIJ DE REST VAN AYRTON'S BEMANNING EN HAASTEN ZICH NAAR DE RUIMTE WAAR DE KAPITEIN EN BEMANNING GEVANGEN ZITTEN...

LORD GLENARVAN! HOE?...

IK LEG HET JE STRAKS ALLEMAAL WEL UIT!

WE HEBBEN GEEN SLEUTEL! WRIK DE DEUR OPEN!

AL GAUW. . .
MAAK ALLE KRATTEN OPEN! GRANT WIL DE GEWEREN ZIEN! HIJ KOMT LANGSZIJ!

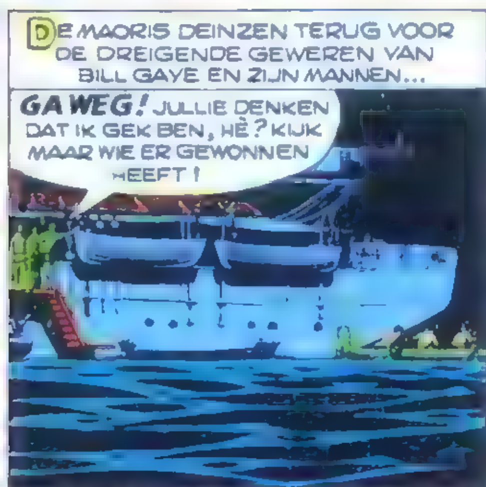

BLIJF STAAN!
GLENARVAN! WELKOM, MILORD! KIJK! IK HEB KAPITEIN GRANT VOOR JE BEVRIJD' DE MAORIS ZIJN ERIN GELOPEN!

SLUIT HEM EN DIE ANDERE SCHURKEN OP! HIJ HEEFT WIND GEZAAID... NU ZAL HIJ STORM OOGSTEN!

DE KANO MET KAPITEIN GRANT EN ENKELE MAORI KRIJGERS KOMT LANGSZIJ HET JACHT EN DE KAPITEIN GAAT AAN BOORD.

BILL GAYE!! WAT DOE JIJ HIER?
NAAR DE RELING, MANNEN! HOU DIE INDRINGERS TEGEN!

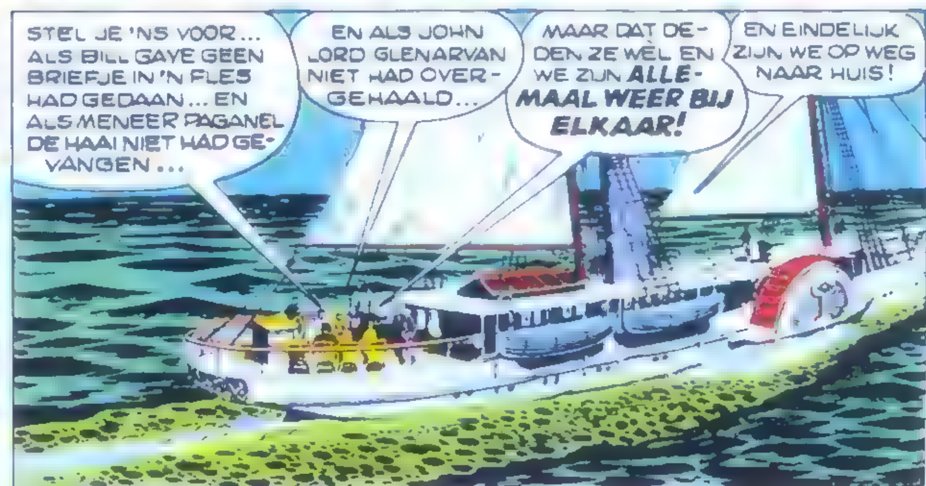

VADER! EINDELIJK HEBBEN WE U GEVONDEN!
WIJ ZIJN HET! IS DAT GEEN VERRASSING?
MARY! ROBERT! HOE KOMEN JULLIE HIER IN VREDESNAAM?

DE MAORIS DEINZEN TERUG VOOR DE DREIGENDE GEWEREN VAN BILL GAYE EN ZIJN MANNEN...
GA WEG! JULLIE DENKEN DAT IK GEK BEN, HÈ? KIJK MAAR WIE ER GEWONNEN HEEFT!

NIET LANG DAARNA ZEILT DE "PERSEVERO II" UIT ONDER ZIJN EIGEN KAPITEIN EN BEMANNING. DE GEVANGENEN ZITTEN VEILIG OPGESLOTEN
ALS IK UW BRIEFJE IN DE FLES METEEN HAD BEGREPEN, ZOUDEN WE U VEEL EERDER HEBBEN GEVONDEN, KAPITEIN GRANT!
BRIEFJE? IK HEB HELEMAAL GEEN BRIEFJE GESCHREVEN!

IK HEB EEN FLES MET EEN BRIEFJE ERIN IN ZEE GEGOOID!

MAAR HET WAS 'T HANDSCHRIFT VAN VADER!
DAAROM BEN IK OP ZEE GEGAAN! IK WAS HANDSCHRIFT VERVALSER!
BILL, JE BENT 'N SCHURK. MAAR WE ZIJN JE ALLEMAAL DANKBAAR!

STEL JE 'NS VOOR... ALS BILL GAYE GEEN BRIEFJE IN 'N FLES HAD GEDAAN... EN ALS MENEER PAGANEL DE HAAI NIET HAD GEVANGEN...
EN ALS JOHN LORD GLENARVAN NIET HAD OVERGEHAALD...
MAAR DAT DEDEN ZE WÉL EN WE ZIJN ALLEMAAL WEER BIJ ELKAAR!
EN EINDELIJK ZIJN WE OP WEG NAAR HUIS!

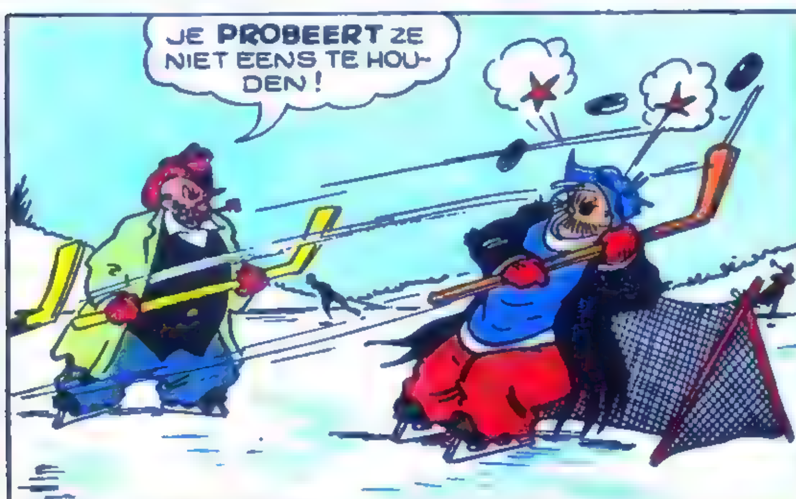

PIETJE PECH
door
C.D.RUSSELL

WE SPELEN VANDAAG TEGEN DE JONGENS UIT DE SPOORWEG-BUURT EN JIJ MAG WEER OP DOEL STAAN.

O NEE! IK BEN NOG BONT EN BLAUW VAN DE VORIGE WED-STRIJD!

JE BENT DE ENIGE KEEPER, DIE WE HEB-BEN! GA NOU MAAR IN DAT DOEL STAAN, DAN SCHIETEN WIJ JE EVEN IN.
© 1961 K.F.S. Opera Mundi

JE PROBEERT ZE NIET EENS TE HOU-DEN!

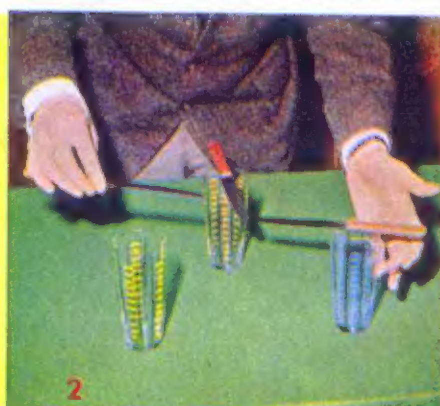

MUSEU

WE KUNNEN BEGINNEN. IK BEN KLAAR!

DE FLES, DE MESSEN EN DE GLAZEN

Vraag 'ns aan iemand uit jouw publiek of hij wil proberen een fles te laten balanceren op de punten van drie messen, die zelf weer elk op een glas liggen (foto 1). Het zal hem niet gauw lukken. Als hij de moed opgeeft, begin jij. Je neemt drie niet al te lichte glazen en zet ze op de tafel. Leg de messen er precies zo op als je vorige week hebt geleerd met het trucje „de drie messen" (foto 2). Onder een van de glazen schuif je aan de binnenkant een lucifertje (foto 3), zodat het glas aan een kant wat omhoog komt, waardoor de drie messen elkaar inderdaad steunen (foto 4). Zet dan de fles op de messen (foto 5). Misschien lukt het je niet in één keer, maar vergeet niet dat goochelen, góed goochelen, pas te doen is na veel oefenen!

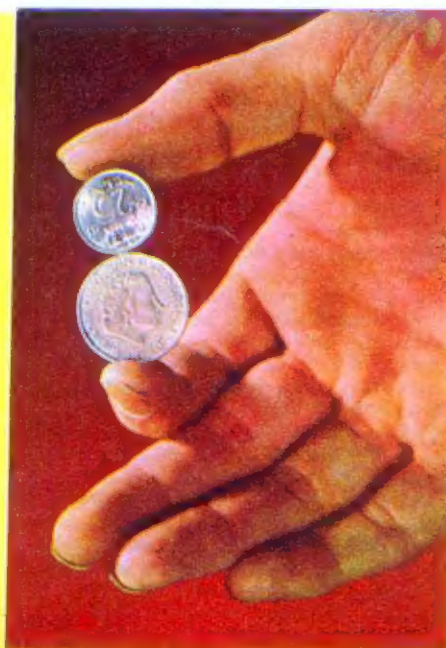
Deze week krijgen jullie weer een les in de zo moeilijke goochelkunst van de beroemde Franse goochelaar Kassagi. De vorige keer liet hij jullie zien hoe je met de punt van een mes twee andere messen kunt optillen en hoe je een suikerklontje dwars door de bodem van het kopje en door de schotel heen kunt laten vallen . . . Weet je nog? Dat grapje met de drie messen komt je goed van pas bij de truc (boven) van deze week

HOCUS PEP POCUS

DE TWEE MUNTSTUKKEN

Vertel het publiek dat je een staaltje vingerbeheersing laat zien waaraan geen van hen kan tippen. Zeg dat je twee muntstukken tussen je duim en wijsvinger in evenwicht kunt houden, niet naast elkaar, maar òp elkaar (foto 6)! Vraag maar 'ns of iemand jou dat kan nadoen.

In feite is het aanzienlijk gemakkelijker dan het er uit ziet... omdat jij er ongezien een hulpmiddeltje bij haalt. Terwijl je net doet alsof je de twee muntstukken (een gulden en een kwartje bijvoorbeeld) in een goede positie probeert te krijgen, schuif je er een lucifer achter (foto 7). Als je er even op oefent, zul je zien dat de twee muntstukken netjes op elkaar blijven staan. Zorg er wel voor dat je de truc goed beheerst vóór je hem in het publiek uitvoert. Je slaat een moddérfiguur als de muntstukjes vallen en jij daar staat met een lucifer tussen je duim en wijsvinger...

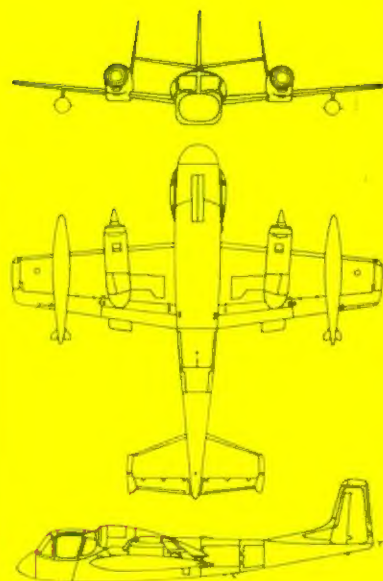

TECHNISCHE GEGEVENS GRUMMAN OV-1 MOHAWK:

Afmetingen: spanwijdte 12,80 m, lengte 12,50 m, hoogte 3,86 m.
Gewichten: leeg 4095 kg, vlieggewicht 5174 kg.

Motortype: twee Lycoming T53-L-3 schroefturbines van 1005 pk elk.
Prestaties: max. snelh. 521 km/u, kruissnelh. 489 km/u, vliegbereik 2270 km.

DE GRUMMAN MOHAWK

HUGO HOOFTMAN

DE Amerikaanse luchtmacht, marine, leger en mariniers hebben allemaal hun eigen vliegtuigen. Een vliegtuig, speciaal voor het leger, is de Grumman OV-1 Mohawk, een tweepersoonsverkenner, die boven de frontlinies opereert om zoveel mogelijk van de vijand te weten te komen. Sommige Mohawks voeren daartoe onder de romp een sigaarvormig apparaat mee, een radarinstallatie waarmee „opzij" kan worden gekeken. De Amerikanen noemen dat de „Side-Looking Airborne Radar".

De eerste Mohawk vloog op 14 april 1959 en sedertdien zijn tal van uitvoeringen verschenen. Sommige kunnen tweeënvijftig lichtkogels meenemen die 's nachts worden afgeworpen zodat ze toch kunnen verkennen en luchtfoto's maken. De Mohawk is een tweemotorig toestel en is met zogenaamde schroefturbines uitgerust, straalmotoren dus die propellers aandrijven. De vliegprestaties van de Mohawk zijn opvallend goed en wie de machine in Parijs op de luchtvaarttentoonstelling heeft zien demonstreren, zal daarvan stellig onder de indruk zijn gekomen. Bewapening voeren de Mohawks gewoonlijk niet mee. Hun voornaamste taak is de verkenning van de vijand.

Tot dusverre vliegen Mohawks alleen nog bij de U.S. Army, maar volgens recente berichten denkt ook het Duitse leger erover, dit toestel aan te schaffen. Misschien zullen we de donkergecamoufleerde Mohawks dus straks óók met de Duitse kruisen op romp en vleugels zien rondvliegen. De Amerikanen hebben trouwens reeds Mohawks in Duitsland gestationeerd.

OPLOSSING VAN PAGINA 19

HET SERUM Z-24

Hector is slordig geweest. Hij had het strookje zwart papier nooit mogen laten liggen. Daardoor kwam Rik tot de conclusie dat Hector in plaats van een potje gevuld met zwarte inkt, een léég potje op het bureau had gezet. Door er een zwart papiertje in te stoppen, wekte het de indruk alsof er zwarte inkt in zat. Het was voor hem later een klein kunstje het serum in het potje te gieten, terwijl door het zwarte papiertje iedereen nog steeds kon denken dat er zwarte inkt in zat...

KUIFJE

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

Vlak voor Kuifjes huis wordt de man neergeschoten die hem op de voddenmarkt het model van het schip „De Eenhoorn" verkocht. Even later betrappen de twee Jansens de portefeuilledief . . .

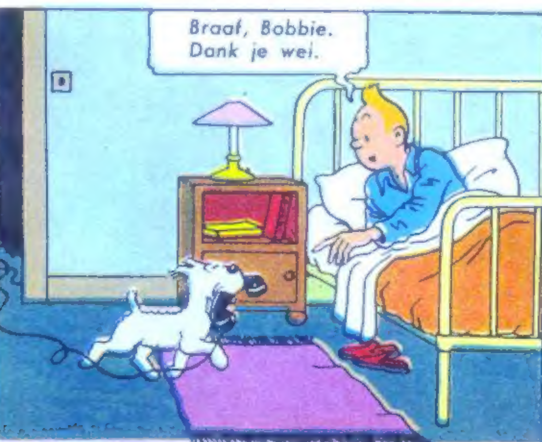

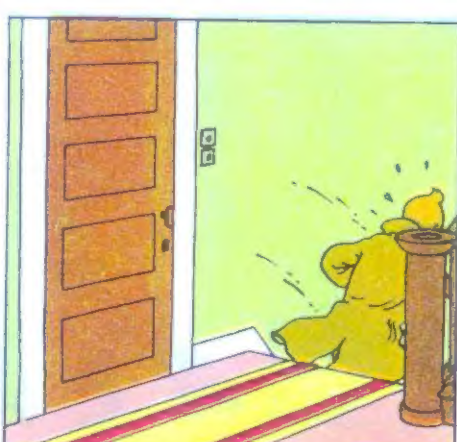

HET GEHEIM VAN DE EENHOORN

WORDT VERVOLGD

PEP - Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497.
Telefoon 020 - 73 13 61. Prijs 45 ct., per week 35 ct. (postabonnementen ƒ 4,55 per 13 nummers. Giro 33 00 21)
Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.

